

Arrest

nr. 344 694 van 13 april 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANDERHAEGEN
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 16 oktober 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 12 maart 2021 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 25 augustus 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) een beslissing tot weigering van de toekenning van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die de beslissing van de CGVS bevestigde bij arrest nr. 309 093 van 28 juni 2024.

Op 23 augustus 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Op 7 februari 2025 diende verzoeker een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker diende op 9 mei 2025 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 11 september 2025 werd de impliciete afstand van het verzoek om internationale bescherming vastgesteld.

Op 16 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoekers verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart, aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 oktober 2025. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mevrouw de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.02.2025 werd ingediend door :

*M., R. (R.R.: (...))
nationaliteit: Afghanistan
geboren te (...) op (...)2001
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 12.03.2021 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 02.07.2024 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 09.05.2025 diende betrokkene een tweede VIB in. Deze werd afgesloten op 11.09.2025 met een impliciete afstand van de aanvraag tot internationale bescherming door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). De duur van deze procedures – namelijk iets minder dan 3 jaar en 4 maanden voor het eerste VIB en iets meer dan 4 maanden voor het tweede VIB – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene verwijst naar een lang legaal verblijf en haalt aan dat de behandelingstermijnen van de VIB's lang hebben geduurd, waarbij verwezen wordt naar de website van het Agentschap Integratie en Inburgering. Echter, betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een VIB nog in behandeling is. Het feit dat hij gedurende een bepaalde tijd in het bezit was van een AI, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. Wat betreft de behandelingstermijnen van de VIB's dient herhaald te worden dat de duur van deze procedures – namelijk iets minder dan 3 jaar en 4 maanden voor het eerste VIB en iets meer dan 4 maanden voor het tweede VIB – ook niet van dien aard waren dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000). Bovendien wordt door de Vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Tot slot kan het hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde betrokkene.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. We wijzen erop dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen enkele bepaling is verrat waaruit blijkt dat een asielpprocedure van een bepaalde duur moet worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid. Een loutere verwijzing naar interne instructies leidt er niet toe dat men kan besluiten dat er bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden toegevoegd, nu artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651, RVV, arrest 298085 van 30.11.2023). Bovendien kreeg betrokkene op 23.08.2024 een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV). Het principe wordt gehanteerd dat de verzoekende partij in eerste instantie de verplichting

had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat hij alles in het werk diende te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen, dat hij bijgevolg in de eerste plaats zelf alle stappen diende te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven, dat de bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven dus niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar hij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene verklaart geen enkele band meer te hebben met het thuisland. Echter, betrokkene maakt het niet aannemelijk dat hij geen enkele band heeft met Afghanistan. Betrokkene is er namelijk geboren en deels opgegroeid. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 18 à 20 jaar in Afghanistan en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Tot slot haalde betrokkene in zijn VIB dd. 12.03.2021 aan dat zijn moeder in Afghanistan verblijft.

Betrokkene verklaart dat zijn zogenaamde broer, M. R. (ov (...)) legaal in België verblijft en verwijst hiervoor naar art. 8 EVRM. Ook vermelde betrokkene in zijn VIB met een andere broer, M. A. (ov (...)) naar België te zijn gekomen. Echter, betrokkene legt geen enkel bewijs van verwantschap neer. Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat hun familieband voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. De zogenaamde broer van betrokkene koos ervoor om zonder betrokkene naar België te reizen en hij opteerde ervoor om pas jaren later ook naar België te komen. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr. 101.974 van 29.04.2013). Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Tot slot is de zogenaamde broer van betrokkene, M. A. eveneens niet gerechtigd op verblijf, waardoor ze samen terug kunnen keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Vervolgens verwijst betrokkene naar art. 8 EVRM en dit omwille van het feit dat hij blijf zou kunnen geven van een privéleven in België. Ter staving legt hij diverse getuigenverklaringen voor. Echter, uit deze getuigenverklaringen is niet uit te maken dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die onder de bescherming van art. 8 EVRM zou moeten vallen. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RVV het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene ruim 18 à 20 jaar in Afghanistan heeft verbleven en bijgevolg kunnen de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat het voor hem onmogelijk is om Afghaanse documenten aan te vragen op de Afghaanse ambassade in België en verwijst hiervoor naar de website van de Afghaanse ambassade en een rapport van COI Focus Afghanistan ("Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban", dd. 14.12.2023). Ook verwijst ze naar de website van het Agentschap Integratie en Inburgering dat een essentiële communicatie van het Afghaanse, door de Taliban Ministerie van Buitenlandse Zaken vermeldt dd. 30.07.2024. Verder haalt de advocaat van betrokkene aan dat betrokkene gedurende de volledige behandeling van zijn verzoek in België dient te blijven, waardoor hij zich onmogelijk naar buurlanden kan begeven om aldaar naar de Afghaanse ambassade te gaan. Echter, we merken op dat het voor Afghaanse onderdanen actueel wel degelijk mogelijk is om een reisdocument te bekomen bij één van de erkende ambassades in Europa, zoals vermeld staat op de website van het Afghaanse ministerie van Buitenlandse Zaken: <https://mfa.gov.af/en/17472>. Betrokkene kan zich aldus richten tot één van de door de huidige Afghaanse regering erkende ambassades in Europa om een paspoort te bekomen waarmee hij terug kan keren naar Afghanistan. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Er dient eveneens gemeld te worden dat betrokkene geen verplichting heeft in België te

blijven gedurende een behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis. Aangezien de aanvraag hierbij behandeld en afgesloten zal zijn, kan dit eveneens niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat de vrijwillige terugkeer doorgaans ondersteund wordt door het International Organization for Migration (IOM), dat sinds de machtsovername door de Taliban in augustus 2021 nog geen enkele vrijwillige terugkeer organiseerde, welke een bewuste maatregel betreft die tot op heden van kracht is. Hierbij weerlegt de advocaat van betrokkene zelf het feit dat een vrijwillige terugkeer niet mogelijk is door te verwijzen naar Fedasil, welke geval per geval bekijken of vrijwillige terugkeer mogelijk is. Betrokkene toont niet aan dat hij gepoogd heeft informatie te verzamelen omtrent vrijwillig vertrek of zich heeft aangemeld bij Fedasil om te zien of vrijwillig vertrek wel degelijk mogelijk was. Dit kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart dat er geen Belgische ambassade is in Afghanistan en dat hij een verblijfsaanvraag dient in te dienen in Islamabad (Pakistan) maar dat hij daar de nationaliteit niet van heeft en hij niet gerechtigd is op verblijf aldaar. Verder verwijst betrokkene naar het principe- arrest nr. 198.769 dd. 09.12.2009 van de Raad van State (RvS) alsook arrest nr. 284.559 dd. 09.02.2023. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij geen verblijfstitel zou kunnen verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Pakistan te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij niet gerechtigd is op verblijf in Pakistan volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat deze hogergenoemde problemen (, als deze al zouden bestaan) gelden voor alle Afghanen die via de normale procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afghaanse burgers. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkene niet verwacht wordt dat hij zich gedurende een bepaalde periode vestigt in Pakistan. Hij dient zich enkel naar Islamabad te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hem vrij om terug te keren naar Afghanistan om daar de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Wat betreft de verwijzingen naar de arresten van de RvS, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkene verwijst naar het Agentschap Integratie en Inburgering dat vermeldt dat het voor Afghaanse onderdanen bijzonder moeilijk is om de grens met Pakistan over te steken. Hiervoor zou een geldig paspoort nodig zijn en er zouden grote moeilijkheden en wachttijden vastgesteld zijn bij de aanvraag van een visum. Ook houders van een visum zouden geconfronteerd kunnen worden met ernstige praktische obstakels. Tot slot haalt betrokkene aan dat het visum voor Pakistan nog steeds geldig moet zijn op het moment waarop betrokkene Pakistan zou verlaten om naar België te reizen na goedkeuring van zijn aanvraag, terwijl een visum slechts 60 dagen geldig is. Hij verwijst hiervoor naar het arrest nr. 303.900 van de RVV dd. 27.03.2024. We herhalen dat het voor Afghaanse onderdanen actueel wel degelijk mogelijk is om een reisdocument te bekomen bij één van de erkende ambassades in Europa, zoals vermeld staat op de website van het Afghaanse ministerie van Buitenlandse Zaken: <https://mfa.gov.af/en/17472>. Betrokkene kan zich aldus richten tot één van de door de huidige Afghaanse regering erkende ambassades in Europa om een paspoort te bekomen waarmee hij terug kan keren naar Afghanistan. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat de verwijzing naar het Agentschap Integratie en Inburgering betreft, betrokkene beperkt zich hier tot een verwijzing naar algemene informatie, zonder deze toe te passen of bewijzen voor te leggen dat hij persoonlijk zou geraakt worden door de omschreven omstandigheden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Zonder minstens een begin van persoonlijk bewijs kunnen deze beweringen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Dit vindt verdere ondersteuning in de vaststelling dat uit de cijfers van de Dienst Vreemdelingenzaken (<https://dofi.ibz.be/nl/figures/access-andstay/visa>) blijkt dat in het jaar 2024 6462 Afghaanse onderdanen een visumaanvraag type D indienden, waaronder 1685 aanvragen voor humanitaire redenen. In september 2025 werden al 3880 visumaanvragen type D, waaronder 756 aanvragen om humanitaire redenen, ingediend door Afghaanse onderdanen in het buitenland (<https://dofi.ibz.be/nl/figures/access-andstay/visa>). Er waren 1298 aantal positieve beslissingen voor aanvragen visum D uit Afghanistan voor de periode van januari tot en met mei 2025. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hogergenoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Het blijkt aldus perfect mogelijk om als Afghaanse onderdaan, niettegenstaande de gerapporteerde moeilijkheden, een visumaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische ambassade. De bewering dat de wachtlijsten in

Afghanistan tergend lang zijn en dat er een geldig visum voor Pakistan nodig is om naar België te reizen na goedkeuring van een aanvraag kan eveneens niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan dat hij niet bij een erkende ambassade een paspoort kan bekomen en hij zou van zijn verdiende geld uit tewerkstelling een paspoort kan betalen ofwel via hulp van FEDASIL bij een vrijwillige terugkeer. Wat betreft de verwijzing naar de RVV, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkene haalt de slechte behandeling van Afghaanse onderdanen aan in Pakistan, waarbij er voortdurend risico op uitwijzing bestaat. Hij verwijst hiervoor naar het Algemeen Ambtsbericht Pakistan dd. 05.07.2024, waarbij een repatriëringsplan aangekondigd werd voor illegale Afghaanse burgers. Ook zou het voor Afghanen moeilijker zijn geworden om in Pakistan legaal te verblijven sinds de invoering van het IFRP en zou de registratie voor PoR- en ACC- kaarten niet langer mogelijk zijn. Verder zou er geen vluchtelingenstatus bestaan in Pakistan, zouden mensen enkel een informeel registratiedocument van het UNHCR kunnen bekomen, zou er in Pakistan een slecht beeld worden geschetst van Afghanen welke een invloed heeft op de band tussen Afghanen en Pakistanen en is de behandeling van Afghanen in Pakistan verontrustend. Hiervoor wordt er verwezen naar websites. Echter, de loutere verwijzing naar websites die over de algemene toestand in Afghanistan berichten, zonder dat betrokkene persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn, kan niet beschouwd worden als buitengewone omstandigheid. Het louter inroepen van websites die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr. 1.018). Betrokkene past dit verder niet toe op de eigen situatie en toont niet aan persoonlijk geraakt te worden indien hij een aanvraag om machtiging tot verblijf zou indienen in Pakistan via Afghanistan. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren Dit kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid. We herhalen bovendien dat betrokkene zich enkel naar Islamabad dient te begeven om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Nadien staat het betrokkene vrij terug te keren naar Afghanistan om aldaar de beslissing af te wachten.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, al dan niet in een knelpuntberoep, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielpcedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielpcedure werd afgesloten op 11.09.2025 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Betrokkene verwijst naar de samenhang tussen zijn dossier en dat van zijn zogenaamde broer waar hij mee samenwoont, waarbij hij aanhaalt dat de toekenning van een verblijfsrecht aan de ene noodzakelijkerwijze dient te leiden tot de toekenning van een verblijfsrecht aan betrokkene. Hierbij dient herhaald te worden dat betrokkenen niet samen gereisd hebben vanuit Afghanistan. De zogenaamde broer waar hij mee reisde is illegaal in het land en dient eveneens het Belgisch Grondgebied te verlaten. Het CGVS dd. 25.08.2022 stelt het volgende: "Wat betreft het feit dat uw oudere broer, M. R. (O.V. (...)) op 21/05/2012 de subsidiaire bescherming kreeg toegekend kan worden opgemerkt dat aan zijn persoonlijk vluchtmotief geen geloof werd gehecht (zie supra). De subsidiaire beschermingsstatus werd uw broer louter toegekend omwille van de toenmalige veiligheidssituatie in jullie regio van herkomst, dien ondertussen drastisch gewijzigd is (zie hieronder). In het kader van het verzoek van uw andere broer M. A. werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen". Bovendien kan het indienen van onderhavig aanvraag om machtiging tot verblijf geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput. Wat de verwijzing naar art. 8 EVRM betreft, herhalen we dat er gesteld kan worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De overige aangehaalde elementen (een onafgebroken verblijf sinds 2021, de referentiebrieven, de arbeidsovereenkomst, de loonfiches, de attesten lessen Nederlands, dat hij gewerkt heeft en werkbereid is, het opgebouwde sociaal netwerk) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België

wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Ook op 16 oktober 2025 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 oktober 2025. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: M., R.

geboortedatum: (...)2001

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Afghanistan

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als geboren op 00.00.2001

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat hij niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in zijn land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in zijn land van herkomst in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis; 62, §2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en de manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“a) Eerste onderdeel: de duur van de asielprocedure – onderzoek naar artikel 8 EVRM

Verwerende partij stelt vooreerst dat de duur van verzoekers asielprocedures, waarvan de eerste procedure 3 jaar en 4 maanden geduurd heeft, de toekenning van een verblijfsrecht niet rechtvaardigt. Verwerende partij meent immers dat de behandelingsduur niet als onredelijk lang beschouwd kan worden, dat de Vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen de aanvraag behandeld moet worden en dat het de administratie niet ten kwade kan worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht.

1. Verzoeker wenst reeds op te merken dat de Vreemdelingenwet wel degelijk een (orde)termijn voorziet waarbinnen verzoeken om internationale bescherming behandeld moeten worden.

Artikel 6.1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens houdt in dat iedereen, bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen, recht heeft op een behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn.

De vereiste van een rechterlijke uitspraak binnen een redelijke termijn vormt echter een algemeen rechtsbeginsel met een ruimer toepassingsgebied dan enkel geschillen over burgerlijke rechten en verplichtingen (zie in die zin onder meer S. LUST, “Staatsburg arrest over trage Franse administratieve rechtspraak leerrijk voor Belgische Raad van State”, Juristenkrant, nr. 37, 2001, 10).

Ook administratieve beslissingen moeten binnen een redelijke termijn worden genomen. Deze vereiste is als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing op alle bestuurlijke instanties (zie inzake vreemdelingen- en vluchtelingen zaken onder meer R.v.St. nr. 50.837, 20 december 1994, www.raadvanstate.be; R.v.St. nr. 43.808, 13 juli 1993, www.raadvanstate.be; Rb. Charleroi 15 september 2002, JLMB 1994, 270).

De redelijke termijn dient in concreto te worden beoordeeld, rekening houdend met het belang of het dringend karakter van de zaak, haar complexiteit, en het gedrag van het bestuur of de bestuurde.

Artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd : 1° om aan de vreemdeling [...] de vluchtelingenstatus, in de zin van artikel 48/3, te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, toe te kennen of weigeren toe te kennen;

(...)

De in het eerste lid, 1°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van zes maanden na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

De in het tweede lid bedoelde termijn, kan met ten hoogste negen maanden worden verlengd, indien :

- a) complexe feitelijke en/of juridische kwesties aan de orde zijn;*
- b) een groot aantal vreemdelingen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het in de praktijk zeer moeilijk is de procedure binnen de termijn van zes maanden af te ronden; of*
- c) de vertraging van de behandeling van het verzoek duidelijk aan de verzoeker is toe te schrijven.*

Indien dit noodzakelijk is met het oog op een behoorlijke en volledige behandeling van het verzoek om internationale bescherming, kan de termijn na verlenging, bedoeld in het derde lid, nogmaals verlengd worden met ten hoogste drie maanden.

De in het tweede lid bedoelde termijn wordt verlengd tot ten hoogste eenentwintig maanden, indien onzekerheid bestaat over de situatie in het land van herkomst die naar verwachting tijdelijk is. In dat geval wordt ten minste elke zes maanden de situatie in het betreffende land van herkomst beoordeeld

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt de verzoeker in kennis van de verlenging van de in het tweede lid bedoelde termijn en geeft, indien de verzoeker daarom verzoekt, informatie over de reden van de verlenging en een indicatie van het tijdsbestek waarbinnen de in het eerste lid, 1°, bedoelde beslissing zal worden getroffen.”

De wettelijk voorziene maximumtermijn bedraagt dus 21 maanden, terwijl verzoekers asielpcedure in casu 40 maanden hangende was. De behandeling van zijn procedure heeft dan ook bijna dubbel zo lang geduurd als de wettelijk voorziene termijn, waardoor dit dus wel een onredelijk lange behandelingstermijn vormt. Deze behandelingstermijn is niet te wijten aan verzoekers gedrag, aangezien hij steeds heeft meegewerkt aan het onderzoek van zijn dossier. Evenmin vertoont dit dossier een bijzondere complexiteit; dit wordt ook niet aangevoerd in de bestreden beslissing.

Waar verwerende partij stelt dat de Vreemdelingenwet geen behandelingstermijn voorziet, betreft dit dan ook een manifeste beoordelingsfout.

2. De wettelijk voorziene behandelingstermijn betreft echter wel een ordetermijn waaraan geen bindende gevolgen gekoppeld zijn in geval van niet-naleving. Verzoeker kan uit de lange – zijn inziens onredelijke – behandelingsduur van zijn verzoek geen verblijfsrecht afleiden, wat hij ook niet betwist.

Wel diende verwerende partij, gelet op de lange behandelingsduur van zijn verzoek om internationale bescherming, op adequate wijze de inmenging met artikel 8 EVRM te onderzoeken, quod non in casu. Het lange verblijf van verzoeker in België, dat rechtstreeks te wijten is aan het feit dat verwerende partij geen beslissing heeft genomen binnen een redelijke termijn, heeft ervoor gezorgd dat verzoeker zich diepgaand heeft kunnen integreren in de Belgische maatschappij. Deze integratie dient dan ook in concreto onderzocht te worden in het licht van verzoekers recht op een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker voegde de volgende stukken bij zijn aanvraag, ter staving van zijn integratie:

Deze stukken werden ook in de aanvraag uitgebreid toegelicht. Verwerende partij houdt absoluut geen rekening met de voorgelegde elementen. Enkel op het einde van de bestreden beslissing stelt zij dat deze “overige elementen” niet in de ontvankelijkheidsfase onderzocht moeten worden, maar pas in de gezondheidsfase. Nochtans vormt de niet-ontvankelijkheidsbeslissing die ten aanzien van verzoeker genomen werd een ernstige inmenging in zijn recht op een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, waardoor verwerende partij een correcte belangenafweging diende te maken in het licht van deze bepaling, rekening houdende met alle elementen van de zaak, inclusief de elementen van integratie die door verzoeker werden aangevoerd. Ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dwingt verwerende partij om met de aangevoerde elementen rekening te houden.

In een gelijkaardige, doch niet identieke zaak, oordeelde Uw Raad als volgt (arrest n° 245.117 van 30 november 2020):

[...]

Uw Raad volgde dezelfde redenering in een arrest n° 238 431 van 13 juli 2020:

[...]

Deze rechtspraak kan per analogie toegepast worden op de situatie van verzoeker, die uitstekend geïntegreerd is in de Belgische maatschappij en hier al jarenlang zijn volledig netwerk heeft opgebouwd.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uw Raad oordeelde in een arrest nr. 232.364 van 13 mei 2019 als volgt:

[...]

Uw Raad oordeelde in datzelfde arrest verder dat het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM en dat dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert deze begrippen niet. Het zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat betreft de "fair balance" die moet worden gevonden oordeelde Uw Raad in bovenvermeld arrest nr. 232.364 van 13 mei 2019 als volgt:

[...]

In casu heeft geen enkele belangenafweging plaatsgevonden, wat een manifeste schending vormt van artikel 8 EVRM en van de motivatieplicht die rust op verwerende partij.

3. Verder stelt verzoeker vast dat er geen rekening wordt gehouden met zijn familieband met zijn broer, M. R., die legaal in België verblijft. Verwerende partij meent dat er een afhankelijkheidsband dient te bestaan alvorens deze familieband binnen het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM kan vallen.

Uw Raad oordeelde wat dit betreft in een arrest nr. 303.900 van 27 maart 2024 als volgt:

[...]

Dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn broer is dan ook irrelevant. Verwerende partij diende verzoekers band met zijn broer te onderzoeken in samenhang met alle andere elementen die werden aangehaald aangaande verzoekers integratie in België en het respect voor artikel 8 EVRM. De band met zijn broer staat niet op zichzelf, maar draagt bij tot de manifeste schending van artikel 8 EVRM in geval van terugkeer naar Afghanistan. Hierboven werd reeds uitgebreid uiteengezet waarom er geen adequaat onderzoek heeft plaatsgevonden naar de inmenging in verzoekers recht op een privéleven. Het gebrek aan inachtneming van zijn band met zijn broer bevestigt dit nog verder.

4. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de terugkeer van verzoeker naar Afghanistan, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert in de bestreden beslissing, niet noodzakelijk tijdelijk is. Er bestaat geen enkele garantie dat verzoeker vervolgens kan terugkeren naar België, aangezien de toekenning van een verblijfsrecht tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort. De inmenging met artikel 8 dient dan ook onderzocht te worden in het licht van een definitieve terugkeer naar Afghanistan. Indien de inmenging in geval van definitieve terugkeer niet geoorloofd is, kan er ook niet tot een niet-ontvankelijkheids- of ongegrondheidsbeslissing overgegaan worden.

Uw Raad volgde dit standpunt in het eerder vermelde arrest nr. 303.900 van 27 maart 2024:

[...]

Uit alles wat voorafgaat blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing een schending vormt van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

b) Tweede onderdeel: mogelijkheid tot het bekomen van reisdocumenten

Verzoeker voerde in zijn aanvraag aan dat hij niet beschikt over een Afghaans paspoort, en dit ook onmogelijk zou kunnen verkrijgen, gelet op het feit dat de Afghaanse ambassade in België geen paspoorten aflevert.

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker geen paspoort kan bekomen via de Afghaanse ambassade in België, maar stelt dat het wel mogelijk is om een reisdocument te bekomen bij één van de erkende ambassades in Europa.

Deze redenering is weinig ernstig. Verzoeker beschikt niet over enig verblijfsrecht, noch in België, noch in een ander Schengen-land. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem overhandigd werd dwingt hem ook om de Schengenzone te verlaten, waardoor verzoeker geen enkel recht heeft om zich naar een ander Europees land te begeven teneinde daar een Afghaans reisdocument te bekomen. De redenering van verwerende partij dwingt verzoeker ertoe om landsgrenzen op illegale wijze over te steken, wat uiteraard niet van hem verwacht kan worden. Het feit dat verzoeker in België geen Afghaans paspoort kan bekomen, wat niet betwist wordt door verwerende partij, vormt dan ook een bijzondere omstandigheid die het voor hem onmogelijk maakt om terug te keren naar Afghanistan om van daaruit zijn verblijfsaanvraag in te dienen. Eveneens dient opgemerkt te worden dat verwerende partij niet aangeeft naar welk land verzoeker zich zou kunnen begeven om een Afghaans paspoort aan te vragen en af te halen. Een algemene verwijzing naar de website van het Afghaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken is niet dienstig, aangezien hieruit nog niet blijkt

dat het effectief, in de praktijk, mogelijk is om een paspoort te bekommen, en op welke manier. De motivering van de bestreden beslissing schiet wat dit betreft ernstig tekort.

Verwerende partij stelt verder dat verzoeker geen verplichting heeft om in België te blijven gedurende de behandeling van zijn verblijfsaanvraag. Ook hierin kan verzoeker verwerende partij niet volgen. Artikel 9quater luidt immers als volgt:

“§ 1. Op het ogenblik van de indiening van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis of 9ter dient de vreemdeling woonplaats te kiezen in België.

(...)

§ 3. Onverminderd het bepaalde in artikel 62, wordt een kopie van elke kennisgeving verzonden per gewone post zowel naar de effectieve woonplaats, indien deze gekend is en van latere datum is dan de door de vreemdeling gekozen woonplaats, als naar de advocaat van de vreemdeling. § 4. De oproepingen en de vragen om inlichtingen kunnen eveneens geldig verstuurd worden overeenkomstig artikel 62. In voorkomend geval wordt toepassing gemaakt van § 3.”

Verzoeker dient dus in België woonplaats te kiezen, en dient ook beschikbaar te zijn voor oproepingen en vragen om inlichtingen die verstuurd zouden worden naar het opgegeven adres. De kennisgeving op de gekozen woonplaats doet termijnen lopen, waardoor verzoeker te allen tijde zijn post moet kunnen verifiëren. De vereisten van artikel 9quater zijn dan ook totaal incompatibel met een vertrek uit België. Indien verwerende partij zou argumenteren dat verzoeker slechts tijdelijk België moet verlaten om zijn paspoort aan te vragen en af te halen – wat overigens niet aangevoerd wordt in de bestreden beslissing – dient herhaald te worden dat het verzoeker niet is toegestaan om landsgrenzen te overschrijden zolang hij niet over een wettig verblijf beschikt in België of een ander Europees land. Dit kan dus ook niet van hem verwacht worden. Eveneens zou verzoeker geen garantie hebben dat hij tijdig kan terugkeren naar België om beslissingen en oproepingen te ontvangen.

Opnieuw bevat de bestreden beslissing een manifeste beoordelingsfout, wat de vernietiging van de bestreden beslissing rechtvaardigt.

c) Derde onderdeel: bijzondere omstandigheden gelinkt aan de situatie in Afghanistan en Pakistan

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing verder dat verzoeker niet aantoont dat hij geen verblijfstitel zou kunnen verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Pakistan te verblijven om aldaar een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen. Eveneens stelt verwerende partij dat het verzoeker vrijstaat om na het indienen van de aanvraag terug te keren naar Afghanistan om daar een beslissing af te wachten. Verwerende partij meent dat verzoeker, wat betreft de situatie in Pakistan en de mogelijkheid om een visum te bekommen voor dit land, enkel algemene landeninformatie aanhaalt, zonder een begin van bewijs te leveren dat deze informatie ook op hem van toepassing is, waardoor deze elementen niet kunnen gelden als buitengewone omstandigheden. Verwerende partij wijst eveneens op het aantal visumaanvragen dat door Afghaanse onderdanen werd ingediend en concludeert hieruit dat de indiening van een aanvraag tot machtiging van verblijf vanuit Pakistan wel degelijk mogelijk is.

Eerst en vooral wenst verzoeker te herhalen dat hij geen Afghaans paspoort kan bekommen, hetgeen het voor hem hoe dan ook onmogelijk maakt om terug te keren naar Afghanistan, en dus al zeker niet naar Pakistan. Dit voerde hij ook aan in zijn aanvraag.

Wat betreft de statistieken die verwerende partij aanhaalt, dient vastgesteld te worden dat het rapport van de Dienst Vreemdelingenzaken waarnaar verwezen wordt bijzonder algemeen en oppervlakkig is . Er wordt verwezen naar:

- Het aantal visumaanvragen ingediend per jaar per nationaliteit;*
- Het aantal aanvragen voor een visum D, per nationaliteit en per categorie;*
- Het aantal positieve en negatieve beslissingen inzake aanvragen voor een visum D.*

Het rapport zegt niets over de specifieke situatie van de aanvragers, zodat verwerende partij niet dienstig kan verwijzen naar deze informatie. Waar verwerende partij meent dat verzoeker een begin van bewijs dient aan te leveren dat de aangehaalde landeninformatie ook op hem van toepassing is, is het ook aan verwerende partij om aan te tonen dat verzoeker een visumaanvraag zou kunnen indienen vanuit Pakistan, quod non in casu. Aangezien verzoeker uitgebreide landeninformatie aanhaalt waaruit de moeilijkheden blijken wat dit betreft, dient er een omkering van de bewijslast plaats te vinden. Een verwijzing naar een algemeen rapport met oppervlakkige statistieken kan niet volstaan als bewijs dat verzoeker in de mogelijkheid zal verkeren om

zijn aanvraag in te dienen vanuit Pakistan. Eveneens dient opgemerkt te worden dat verzoeker enkel dient te bewijzen dat de indiening van zijn aanvraag vanuit Pakistan bijzonder moeilijk is, hetgeen hij meent gedaan te hebben in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf.

Verder dient vastgesteld te worden dat verzoeker wel degelijk in zijn aanvraag heeft aangegeven waarom het, rekening houdende met zijn persoonlijke omstandigheden, onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk is om een aanvraag in te dienen vanuit Pakistan. Zo stelde verzoeker het volgende:

“Dezelfde redenering kan in casu gevolgd worden, in die zin dat Pakistan niet het land van herkomst van verzoeker is. Eveneens verblijft verzoeker reeds bijna 4 jaar in België en is hij reeds 6 jaar geleden vertrokken uit Afghanistan, waardoor zijn situatie niet dezelfde is als de situatie van om het even welke Afghaanse onderdaan die een aanvraag zou indienen vanuit de Belgische ambassade in Pakistan.”

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat met deze elementen rekening werd gehouden. Waar er aan verzoeker verweten wordt dat hij de algemeen beschikbare informatie niet op zijn eigen geval toepast, klopt dit dus niet.

De bestreden beslissing is niet op adequate wijze gemotiveerd en bevat een manifeste beoordelingsfout, waardoor deze beslissing vernietigd dient te worden.”

2.2 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder het volgende:

“Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerende motieven aan op grond waarvan ze zijn genomen.

In de motivering van de bestreden beslissingen wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, en naar de feitelijke rechtsgrond ervan.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Verzoeker betwist dat de motieven afdoende zijn.

In antwoord op verzoekende partij haar concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard en een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd.

Verweerder beklemt omtrent dat het loutere feit dat verzoekende partij meent dat zij volledig voldoet aan de voorwaarden om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden, uiteraard geenszins volstaat om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing van 16.10.2025 is uitvoerig gemotiveerd.

Met haar kritiek toont verzoekende partij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing op een kennelijk onredelijke manier zouden tot stand zijn gekomen.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, kan worden opgemerkt dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 02.02.2007; R.v.St., nr. 154.954, 14.02.2006).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie o.m. R.v.V., nr. 2085, 28.09.2007).

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker in het geheel de motieven van de bestreden beslissingen niet betwist, die eveneens steun vinden in het administratief dossier. Bijgevolg kan de Uw Raad de beslissing niet onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel vinden. De gemachtigde is bij zijn beoordeling uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, hij heeft die correct beoordeeld en is op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn besluit gekomen.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen.

Betrokkene voert eveneens aan dat de bestreden beslissingen in strijd zijn met het hoger belang van het gezinsleven verwijzend naar artikel 8 EVRM.

In antwoord op de door de verzoekende partij geponeerde schending van art. 8 EVRM, laat de verwerende partij geldendat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Er dient te worden vastgesteld dat bij het nemen van de bestreden beslissingen het hoger belang van het gezinsleven in aanmerking werd genomen op basis van de voorgelegde elementen en deze heeft afgewogen (zoals gestipuleerd in de terugkeerrichtlijn). Hierbij werden de belangen van verzoeker afgewogen tegen het algemeen belang om de immigratiecontrole te handhaven, in casu de verplichting om een verblijfsaanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Er werd in de onontvankelijkheidsbeslissing met betrekking tot hun aanvraag 9bis uiteengezet waarom de belangen van hun gezinsleven niet van die aard zijn dat zij zich verzetten tegen een beslissing waarbij wordt vastgesteld dat er geen redenen worden aangevoerd die toelaten te besluiten dat een verblijfsaanvraag niet via de reguliere procedure kan worden ingediend.

Het kwam aan verzoekers toe om in het kader van deze verblijfsaanvraag zorgvuldig te zijn en alle elementen voor te leggen die zij nuttig achten om hun aanvraag te rechtvaardigen. Verweerder kon er dan ook van uitgaan te beschikken over alle relevante elementen om met volledige kennis van zaken te beslissen.

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie, beschikt.

Verzoeker maakt de schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen bijgevolg geenszins aannemelijk.

Het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

Het kan niet worden aangenomen.”

2.3 Verzoeker voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of verzoeker over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of verzoeker beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. Verzoeker heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (cf. RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Uit de eerste besteden beslissing blijkt dat de gemachtigde de opgeworpen elementen van verzoeker niet beschouwt als buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In zijn verblijfsaanvraag van 7 februari 2025 zette verzoeker onder meer uiteen dat hij niet over een Afghaans paspoort beschikt en zich in de onmogelijkheid bevindt om een Afghaans reisdocument te bekomen om naar Afghanistan te kunnen terugkeren. Een dergelijk reisdocument kan enkel worden afgeleverd door de Afghaanse autoriteiten. Echter blijkt uit de door verzoeker aangereikte informatie dat de Afghaanse ambassade in België geen nieuwe paspoorten uitreikt. Een Afghaans paspoort is essentieel om terug te kunnen keren naar Afghanistan.

Inzake de uiteengezette onmogelijkheid om een Afghaans paspoort te bekomen bij de Afghaanse ambassade in België, motiveert verweerder in de eerste bestreden beslissing het volgende:

“De advocaat van betrokkene haalt aan dat het voor hem onmogelijk is om Afghaanse documenten aan te vragen op de Afghaanse ambassade in België en verwijst hiervoor naar de website van de Afghaanse ambassade en een rapport van COI Focus Afghanistan (“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, dd. 14.12.2023). Ook verwijst ze naar de website van het Agentschap Integratie en Inburgering dat een essentiële communicatie van het Afghaanse, door de Taliban Ministerie van Buitenlandse Zaken vermeldt dd. 30.07.2024. Verder haalt de advocaat van betrokkene aan dat betrokkene gedurende de volledige behandeling van zijn verzoek in België dient te blijven, waardoor hij zich onmogelijk naar buurlanden kan begeven om aldaar naar de Afghaanse ambassade te gaan. Echter, we merken op dat het voor Afghaanse onderdanen actueel wel degelijk mogelijk is om een reisdocument te bekomen bij één van de erkende ambassades in Europa, zoals vermeld staat op de website van het Afghaanse ministerie van Buitenlandse Zaken: <https://mfa.gov.af/en/17472>. Betrokkene kan zich aldus richten tot één van de door de huidige Afghaanse regering erkende ambassades in Europa om een paspoort te bekomen waarmee hij terug kan keren naar Afghanistan. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Er dient eveneens gemeld te worden dat betrokkene geen verplichting heeft in België te blijven gedurende een behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis. Aangezien de aanvraag hierbij behandeld en afgesloten zal zijn, kan dit eveneens niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid.”

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift onder meer dat hij wel degelijk aantoonde dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid aangezien het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar Afghanistan aangezien hij geen paspoort heeft en hij er evenmin één kan verkrijgen via de ambassade van Afghanistan in Brussel. Verzoeker heeft eerst een paspoort nodig om naar Afghanistan te reizen, waar hij een visum voor Pakistan moet aanvragen, om tot slot zijn aanvraag bij de Belgische ambassade in Pakistan in te dienen. Bovengenoemde elementen vormen volgens verzoeker uitzonderlijke omstandigheden die het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om naar zijn land van herkomst terug te keren en van daaruit de formaliteiten te vervullen die vereist zijn om een verblijfsvergunning aan te vragen.

Verzoeker gaat niet akkoord met de bovenstaande motivering uit de eerste bestreden beslissing. Hij stelt dat hij niet over de toelating beschikt om in een ander Europees land, dat wel beschikt over een erkende Afghaanse ambassade waar hij een nieuw paspoort zou kunnen aanvragen, te verblijven. Verzoeker wijst erop dat aan hem een bevel om het grondgebied van België evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, te verlaten. Met andere woorden dwingt verweerder verzoeker het grondgebied van de Schengenzone te verlaten, hetgeen impliceert dat hij niet het recht heeft om zich binnen de Schengenzone te verplaatsen naar een staat die over een erkende Afghaanse ambassade beschikt.

Nazicht van de eerste bestreden beslissing leert dat verweerder niet betwist dat verzoeker niet in het bezit is van een Afghaans paspoort. Evenmin wordt betwist dat verzoeker zonder dit paspoort niet terug naar Afghanistan kan reizen, noch dat de Afghaanse ambassade in België op dit moment geen nieuwe Afghaanse paspoorten aflevert. Aldus staat het niet ter discussie dat verzoeker zich niet tot de Afghaanse ambassade in België kan wenden om een Afghaans paspoort te verkrijgen waarmee hij terug naar Afghanistan kan reizen. Verweerder is echter van oordeel dat dit element geen buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij motiveert dat het voor Afghaanse onderdanen zoals verzoeker actueel mogelijk is om een reisdocument te bekomen bij één van de erkende Afghaanse ambassades in Europa. Verzoeker kan zich richten tot één van de door de huidige Afghaanse regering erkende ambassades in Europa om een nieuw paspoort te bekomen, waarbij hij nadien kan terugkeren naar Afghanistan.

Evenwel blijkt uit het administratief dossier dat verweerder aan verzoeker op 23 augustus 2024 een bevel om het grondgebied te verlaten heeft afgeleverd. Daarenboven werd samen met de eerste bestreden beslissing opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (de tweede bestreden beslissing) aan verzoeker betekend. Deze verwijderingsbeslissing van 16 oktober 2025 luidt als volgt: *“De heer, die verklaart te heten [...] wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. Verzoeker moet aldus worden bijgetreden waar hij aanvoert dat op hem de verplichting rust om het grondgebied van de Schengenlidstaten te verlaten. Dit wordt door verweerder niet weerlegd in zijn nota met opmerkingen. In de nota met opmerkingen wordt evenmin tegemoet gekomen aan het pertinente argument van verzoeker dat het bestaan van een bevel om het grondgebied van de Schengenlidstaten te verlaten niet te verenigen valt met het motief van de eerste bestreden beslissing dat verzoeker zich tot één van de door de huidige Afghaanse regering erkende ambassades in Europa moet richten om een nieuw paspoort te verkrijgen. Verweerder verduidelijkt niet op welke wijze de eerste en de tweede bestreden beslissing samen kunnen bestaan. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij aanvoert dat het aangevochten motief van de eerste bestreden beslissing niet van een zorgvuldig onderzoek van zijn persoonlijke situatie getuigt. Minstens maakt verzoeker aannemelijk dat het motief dat hij zich dient te richten tot één van de door de huidige Afghaanse regering erkende ambassades in Europa om een nieuw paspoort te bekomen tegenstrijdig is met de vaststelling in de tweede bestreden beslissing dat hij het grondgebied van de Schengenlidstaten moet verlaten.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is bewezen.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, houdt deze beslissing in dat verzoeker wordt geacht het grondgebied van de Schengenlidstaten te verlaten binnen de dertig dagen en wordt hij daarbij geacht zich naar Afghanistan te begeven. Het bevel is immers een beslissing tot verwijdering die de illegaliteit van het verblijf van verzoeker vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt (artikel 1, §1, 6° van de Vreemdelingenwet). Terugkeer is volgens artikel 1, §1, 5° van de Vreemdelingenwet het feit dat verzoeker, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf. In casu kan bijgevolg het bevel enkel inhouden dat verzoeker wordt geacht terug te keren naar Afghanistan. Verzoeker heeft evenwel in het verzoekschrift uiteengezet dat hij in de praktische onmogelijkheid is om zich vrijwillig (of gedwongen) naar Afghanistan te begeven, aangezien hij niet beschikt over een paspoort en ook geen nieuw paspoort kan verkrijgen op de Afghaanse ambassade. De gemachtigde was hiervan op de hoogte want verzoeker heeft dit uitgebreid aangehaald in diens aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit de feitelijke gegevens van het dossier blijkt dat dezelfde gemachtigde het op dezelfde dag nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn die de terugkeer naar Afghanistan verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven.

Zoals hierboven vastgesteld, zijn de motieven van de gemachtigde omtrent het ontbreken van een Afghaans paspoort tegenstrijdig en gebaseerd op een onzorgvuldig onderzoek. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt ook ten aanzien van de tweede bestreden beslissing aangenomen.

Het enige middel is dan ook in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december

2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 16 oktober 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN